

ærede Medlem, der talte sidst (Lange), vilde have Told paa Blomster. Jeg mindes fra min Ungdom, at der her i København ikke fandtes et eneste Sted, hvor man kunde købe en Blomst. Man skulde helt ud paa Broerne til Handelsgartnerne for at faa Blomster. I de riges Huse fandtes Hyacint, og i de mindre bemidledes Huse fandtes Gyldenlak, det var omtrent alt. Tænk nu paa, hvorledes Blomster ere trængte ind i alle Hjem og ere saa at sige en Nødvendighedsartikel, fordi man fordrer at have Livets Farver om sig. Naturen trænger ind i hvert Hjem med sine Farver og opliver dem. Og det var, som sagt, en Luksus tidligere for de rige. Smukke Møbler, rummelig Lejlighed, alt det er jo Luksus, som tilhører Rigdommen, men som vi maa ønske mere og mere trænger ind saa at sige overalt. Og hvorfor skulde saa netop Blomster beskattes? Hvorfor skal det være Luksus? Hvorfor skal Frugt være Luksus? Hvorfor skal Vin være Luksus? Der er dog andre Genstande, som Rigdommen tilegner sig. Hvorfor skulle Væddeløbsheste ikke beskattes, hvorfor skulle Villaer ikke beskattes? Eller hvorfor skulde Elskerinder ikke beskattes?

Man vil beskatte Frugt her! Jeg skal ikke komme langt ind paa Spørgsmaalet om Frugt, thi det er allerede behandlet, men jeg maa dog sige, at naar den ærede Minister mente, at Frugt ikke var noget, man følte Tolden paa i de smaa Hjem, mener jeg, at det netop gælder om at faa Frugt ind i de smaa Hjem, alene set fra Afholdsmændenes Standpunkt. Man vil beskatte den fattige Mands Snaps. Den ærede Taler (Nielsen-Grøn) havde jo det Spørgsmaal fremme. Det er rigtigt, at man vil modarbejde Drikkeriet, men der er faa Lande, hvor man i den Grad som her kan se, hvorledes Oplysningen lidt efter lidt besejrer Trangen til de stærke Drikke. Vi have set paa Finansloven, hvorledes Afgiften af de berusende Drikke gaar tilbage. Og her er Frugten et Hjælpemiddel. Jeg tror ikke, man skal lægge Skat paa de Ting, som de, der ellers havde Trang til spirituose Drikke, have Brug for som heldige Remplacementer for Snaps og lignende. For et Par Aar siden, da jeg rejste til Amerika, var der en dansk Dame om Bord, hun havde været i Besøg her hjemme og rejste nu tilbage til sit Hjem i Texas. Jeg talte med hende om Forholdene derovre og spurgte hende ogsaa, hvordan det var med Drikkeriet. Hun sagde: „De drikke ikke paa Landet, det er

kun i Byerne. Ude paa Landet taale vi det ikke.“ Men hvad bruge de da? „Vi bruge Frugt, Frugtsaft og Syltetøj og den Slags Remplacementer.“ Hun sagde: Naar jeg nu kommer hjem, og min Mand indbyder Naboerne i Anledning af min Hjemkomst, vilde de rejse sig og gaa deres Vej, hvis han satte Vin paa Bordet. Det taales ikke. For mange Aar siden begyndte Udvandringen herfra til Amerika, og mange unge Mennesker, som vare fødte paa mine Ejendomme, henvendte sig til mig og spurgte, om de skulde rejse eller ikke. Jeg sagde til dem: Rejs, der er bedre Chancer for jer i Udlandet end her hjemme, men lad mig høre fra jer. Og jeg fik Breve. Et gennemgaaende Træk i disse Breve er deres Begejstring over Levemaaden i Amerika. De fik Hvedebrød hver Dag, de fik Frugt, Druer, Oranger, Ferskner, syltede Frugter, men Brændevin, det faa vi ikke, skrive de, det taales ikke her. Der er intet Forbud i Amerika mod det. Og som det er paa Landet i alle store Stater i Amerika, saaledes vil det ogsaa efterhaanden gaa her.

Det er en Overtro, en Fabel, at vort Folk er fordrukkent, det er det aldeles ikke. Det bedste Bevis er, at alle forskellige Klasser her i Landet, sammenlignet med Udlandet, staa højt. Vore Jordbrugere staa højt, vore Haandværkere staa højt, og vore Søfolk søger man, hvor de komme hen. Man siger, at Jordbruget har gjort et godt Arbejde herhjemme, men saa kunne Jordbrugerne ikke være fordrukne, det er umuligt, det er en Fabel. Det er en Kendsgerning, at Trangen til de stærke Drikke gaar tilbage, og derfor er der heller ingen Grund til at lægge en saakaldt Luksustold paa Vin, thi Vin er dog den mildere Form for spirituose Drikke, og Nydelsesmidler ville Menneskene have. Vi kunne her i Landet have en god Landvin ligesaa billigt, som Arbejderne have det i de vinproducerende Lande over alt i Byerne, naar vi ikke lægge Skat derpaa. For mig staa det saaledes, at alt, hvad der kan forskønne og forædle Livet og gøre det lykkeligere for Mængden, alle de Ting, som tidligere betragtedes som Luksus, der kun tilhørte de rige, alt det bør saa vidt muligt komme ned til de fattige eller ubemidlede, og hellere end at lægge høj Skat paa Luksusartikler som Blomster, Frugt og Vin og saa ophæve Tolden paa de saakaldte Forbrugsartikler siger jeg: Lad os beholde en Middeltold paa det alt sammen, og skal noget gives frit, lad det saa blive de saakaldte Luksusartikler, for